

Te laat hoorde ik de voetstappen. Er kwam iemand vlak achter me staan en diegene boog naar voren tot ik zijn adem tegen mijn oor kon voelen. ‘*Hvor er bryllupskagen?*’ fluisterde een lage stem.

‘Wat?’

Verrast draaide ik me om en keek recht in Sixtons bebaarde gezicht. Er speelde een kinderlijke glimlach rond zijn lippen.

‘Naar voren kijken, schouders naar achteren, rechtop staan,’ vermaande hij me, en zijn glimlach werd nog breder. ‘En een dame zegt nooit “wat?”, maar hoogstens “wat zegt u?” of “pardon?” Alleen “hè?” is nog erger dan “wat?”’

Ik verzekerde me ervan dat er niemand naar ons keek, rolde met mijn ogen en porde Sixton in zijn buik.

‘Hé, hé, hé,’ zei hij lachend, maar zonder voor me terug te deinzen. ‘Heb je tijdens de lessen van Nicolas niet goed opgelet? Een strijd wordt alleen met de ogen uitgevochten.’ Hij pakte me bij mijn schouders en draaide me resoluut om, zodat ik weer de gigantische zaal in keek. Die was wel twee keer zo groot als een voetbalveld, met een galerij eromheen en een plafond op tien meter hoogte. En hoewel we al enkele uren hier waren en mijn voeten langzamerhand pijn deden in mijn hooggehakte pumps, had ik het gevoel dat ik nog

steeds niet alle details had gezien. Het zag er hoe dan ook adembenemend uit. Aan de kroonluchters hingen dunne glazen staafjes, elk met een lichtpunt aan de onderkant. Doordat ze op verschillende hoogtes waren aangebracht, leken het net lichtgevende ijspegels. Langs de wanden stonden tafels en doorzichtige stoelen, die ook rechtstreeks uit het paleis van de sneeuwkoningin leken te komen. En niet te vergeten: de drie reusachtige ijssculpturen die rond de dansvloer verspreid stonden. Drie brullende leeuwen – de wapendieren van het Deense koningshuis.

Onder de dansende paren ontdekte ik James en Lianna, die net langs een van de wijd geopende leeuwenbekken zweefden en zo elegant ronddraaiden dat het hun geen enkele moeite leek te kosten. Daarna volgde Edward in een zwart pak. Hij danste met een zwaarlijvige vrouw die haar bescheiden lengte leek te willen compenseren door een berg hoog opgestoken krullen. Ze droeg een strakke, zalmkleurige jurk die haar vanboven helemaal insnoerde en op de benen zo smal toeliep dat ze de danspassen nauwelijks fatsoenlijk kon maken.

‘Kijk die gast eens die met de garnaal danst,’ merkte Sixton op en ik lachte zo hard dat ik snel mijn hand voor mijn mond moest slaan. Edward leek het toch te horen, want hij glimlachte even in onze richting. Toen de muziek zweeg, maakte hij een lichte buiging, begeleidde de vrouw naar de rand van de dansvloer en kwam toen naar ons toe.

‘Dat waren wel genoeg beleefdheidsdansjes,’ kreunde hij, en hij sloeg zijn arm om me heen. ‘De rest van de avond ben ik van jou.’ Hij trok me dicht tegen zich aan en drukte heel zacht zijn lippen tegen mijn wang. Ik begon meteen te blozen en het was moeilijk te zeggen of dat door zijn aanraking kwam of doordat we midden in

een bruiloftsgezelschap van minstens vierhonderd mensen stonden. Niet echt de juiste plek voor een intiem onderonsje.

Dat vond Sixton kennelijk ook. ‘Het wordt me hier te romantisch, hoor,’ gromde hij en hij tikte Edward op zijn schouder tot die hem aankeek.

‘Hvor er bryllupskagen?’

‘Hè?’ vroeg Edward en ik kon mijn lach amper inhouden. Sixton schudde gemaakt afkeurend zijn hoofd.

‘Jullie zijn op de bruiloft van een Deense prinses en kunnen zelfs de belangrijkste vraag niet stellen. Hvor er bryllupskagen? Waar blijft de bruidstaart?’

Edward trok zijn wenkbrauwen op. ‘Spreek jij Deens?’

‘Alleen een paar versierzinnnetjes.’ Sixton trok zijn vlinderdasje recht en zijn schouders naar achteren. ‘Het belangrijkste, dus. En voor ik in een vliegtuig stap, kijk ik altijd hoe ik correct om eten vraag, want...’ Hij brak zijn zin halverwege af en wierp een blik omhoog naar de galerij. Zijn glimlach verdween. Maar meteen daarna was die weer terug en sprak Sixton verder alsof er niets was gebeurd. ‘Nou, hoe dan ook. Amuseer jullie een beetje, tortelduifjes. Maar overdrijf het niet, oké? Ga maar dansen. En jij,’ zei hij terwijl hij Edward weer op zijn schouder tikte, ‘moet misschien voor de afwisseling maar eens doen alsof je er plezier in hebt.’

Edward wilde iets zeggen, maar Sixton schudde nauwelijks merkbaar zijn hoofd en duidde met een knikje op een plek boven ons, voorbij Edwards schouder. ‘Ik ga me nu weer onopvallend gedragen en in de dichtstbijzijnde muur verdwijnen. Maar vergeet mijn taart niet, hè? Ik wil een groot stuk.’ En daarmee draaide hij zich om en ging aan de rand van de zaal staan.

Voorzichtig probeerde ik ook langs Edward te kijken om te zien wat Sixton had bedoeld. Ik hoefde niet lang te zoeken. Prins Lucius, Edwards grootvader, stond naast zijn vrouw, de koningin van Engeland, op de galerij. Hij droeg zijn rode militaire uniform, waarin hij er door de gouden kraag nog strenger uitzag. En hij keek naar ons.

Snel wendde ik me tot Edward en pakte zijn hand. ‘Sixton heeft gelijk, laten we gaan dansen.’

Edward fronste zijn voorhoofd. ‘Is dat wat jij wilt? Of denk je dat het van ons wordt verwacht?’

Ik zuchtte. Natuurlijk had hij me meteen door en wist hij dat ik net zomin als hij zin had om me voor de ogen van iedereen op de parketvloer te wagen. Nog helemaal afgezien van het feit dat ik me tussen de vele gracieuze dansers een pelikaan onder de zwanen zou voelen. Maar misschien zou het Lucius tevreden stellen en zou hij ons dan niet meer continu in de gaten houden. Dat was op het moment alles wat ik wilde: de avond doorkomen zonder pijnlijke incidenten, niet opvallen en Lucius niet nog verder tegen me innemen.

‘Ik... wil graag dansen,’ zei ik daarom.

Edward keek me aan. Lang en onderzoekend. Toen knikte hij, maar zijn ogen verrieden dat ik hem niets wijs kon maken.

‘Akkoord. Als dat is wat jij wilt, dan gaan we dansen.’

Edward nam me mee de dansvloer op en ik merkte tot mijn opluchting dat er zo veel paren een langzame wals dansten dat wij helemaal niet opvielen. Dat hoopte ik tenminste. Edward pakte mijn hand, sloot zijn vingers eromheen en bracht hem omhoog. Zijn andere hand legde hij op mijn rug. Toen begon hij met mij in zijn arm rond te draaien en ik hield me aan hem vast en concentreerde me erop de juiste stappen te zetten. *Een, twee, drie... Een, twee, drie...*

Edward grinnikte. ‘Niet meetellen. Voelen.’

‘Dat deed ik helemaal niet,’ antwoordde ik, want ik wist zeker dat ik niet hardop had geteld.

‘O, je bewoog zeker zomaar wat met je lippen?’ Hij onderdrukte een lach en manoeuvreerde me naar het midden van de vloer, waar we kleinere passen konden maken en minder opvielen. Ik ademde diep in en na nog twee wat onbeholpen rondes slaagde ik erin me een beetje te ontspannen. Met Edward dansen voelde... anders dan met James of Nicolas. Vertrouwd, maar tegelijk ook opwindend. Zijn nabijheid, zijn aanraking, zijn blikken. Tot nu toe hadden we alleen tijdens mijn lessen samen gedanst en stiekem had ik gewenst dat onze eerste echte dans niet voor zo’n groot publiek zou plaatsvinden. Liever op Caverley Hall te midden van onze vrienden of zelfs helemaal alleen. Hij en ik. Misschien had ik dan zelfs van het moment kunnen genieten. Maar nu, naast prinses Birga en haar kersverse echtgenoot en miljonair Jesper Svendson, de koning en koningin van Spanje en talrijke gasten die gegarandeerd allemaal vreselijk belangrijke persoonlijkheden waren, voelde ik me alsof ik twee linkervoeten had. Vooral toen ik voor de zoveelste keer de punten van Edwards schoenen onder mijn tenen voelde.

‘Alles oké?’ Hij ontspande zijn greep op mij en keek me onderzoekend aan.

‘Half,’ antwoordde ik eerlijk. ‘Het is allemaal... behoorlijk overweldigend en ik wil niets verkeerd doen.’

‘Dat weet ik.’ Edward glimlachte geforceerd en zocht naar de juiste woorden. ‘Geloof me, je doet het geweldig. Maar je hoeft helemaal niet te dansen of wat dan ook te doen als je dat niet zelf wilt.’ Hij kneep in mijn hand. ‘We moeten het nog een poosje volhouden.’

Maar dat wil niet zeggen dat we moeten buigen voor wat anderen willen, oké? We doen het op onze manier.’

Op onze manier. Dat klonk goed. Ik schonk Edward een glimlachje en alsof hij aanvoelde hoe graag ik – ondanks het bruiloftsfeest en de etiquette – dicht bij hem wilde zijn, legde hij zijn armen om me heen en trok me dicht tegen zich aan. Aarzelend liet ik mijn hoofd tegen zijn schouder zakken en Edward drukte een kus op mijn voorhoofd.

‘Ik geloof dat Nicolas nu hevig ontdaan naar adem zou happen,’ merkte ik halfslachtig op en toen deed ik mijn ogen dicht. Ik zag mijn ‘prinsessencoach’, zoals ik hem heimelijk noemde, voor me in zijn violette lievelingspak en met zijn altijd strenge blik. ‘Geen liefdesbetuigingen in het openbaar,’ imiteerde ik zijn stem en Edwards borst trilde van het lachen.

‘Alleen tegenover paarden en honden,’ vulde hij aan, waarna hij meteen weer zijn lippen tegen mijn voorhoofd legde. ‘Weet je wat? Het interesseert me niet wat Nicolas, mijn grootvader of wie dan ook op dit feest ervan zegt. Ik vind hen helemaal niet belangrijk. Maar jou wel.’ Hij streelde zacht over mijn haar en zijn woorden lieten mijn laatste twijfels verdwijnen. Ik sloeg mijn armen om zijn hals en leunde tegen hem aan. Op dat moment waren we alleen. Geen bruiloft, geen royals en vooral geen Lucius. Zo dansten we op de plaats verder, elkaar innig omarmend, zelfs toen de muziek veranderde en onze langzame bewegingen helemaal niet meer in de maat waren. En hoewel we, wat onze passen betrof, volkomen tegen de stroom in zwommen, voelde ik me zo licht en onbezorgd als ik me de hele avond nog niet had gevoeld.

Na een paar minuten liet Edward zijn vingers over mijn rug om-

hoog en via mijn hals naar mijn kin glijden. Zijn greep om mijn middel verstrakte en zijn ogen verrieden me dat hij me wilde kussen.

Maar net toen hij vooroverboog, kreeg ik het onplezierige gevoel dat er weer naar me werd gekeken. Ik zocht de galerij af naar Lucius, maar hij en de koningin stonden niet langer aan de gouden balustrade. Misschien had ik me vergist. Maar nee, daar stond hij, naast de trap, samen met Edwards neef Benedict, de troonopvolger. De manier waarop hij ons met tot spleetjes geknepen ogen aankeek deed de rillingen over mijn rug lopen. Snel draaide ik mijn hoofd weg en Edwards lippen raakten nog maar net mijn wang.

Verbaasd keek hij me aan. ‘Wat is er?’ Een blik over zijn schouder was voldoende. Ik zag dat hij het begreep. Eerst dacht ik dat hij zich wilde afwenden en met me in de menigte verdwijnen. Maar toen draaide hij zich weer om, sloeg zijn armen om me heen en kustte me zo hartstochtelijk alsof we alleen waren.

Ik was zo overrompeld dat het even duurde voordat ik reageerde. ‘Denk je echt dat het een goed idee is om je grootvader te provo...’ De laatste lettergrepen kwamen mijn mond niet meer uit.

Weer drukte Edward zijn lippen op de mijne. Hij liet een hand naar mijn nek glijden en streelde met zijn duim over mijn hals.

Mijn hartslag werd sneller en ik voelde me plotseling warm worden. Ik kon niet zeggen hoe vaak ik hem al had gekust sinds ik een paar weken geleden in het paleis was komen wonen. Vast en zeker wel honderdduizend keer. Maar nog steeds begonnen mijn knieën te knikken en dansten er opgewonden vlinders door mijn buik. Zelfs nu er ontelbaar veel mensen om ons heen stonden en ik duidelijk Lucius’ blik op ons gericht voelde.

Heel langzaam nam Edward zijn mond weer van de mijne, hief zijn hoofd en knikte naar zijn grootvader. Lucius' gezicht werd donkerder en hij keek naar ons alsof hij met zijn blik de ijsleeuwen rondom de dansvloer in stukken uiteen wilde laten barsten.

De leeuwen. Of mij. Het meisje dat hem een doorn in het oog was en dat hij tegen elke prijs bij zijn kleinzoon uit de buurt had willen houden.

We keken elkaar aan, een paar seconden die een eeuwigheid leken te duren. Toen wendde Lucius zich weer tot Benedict en pakte Edward mijn hand vast. Hij trok me zacht achter zich aan, tot we door de kleurrijke zee van dansers en feestende gasten werden opgeslokt.

‘Toe nou, je had het beloofd.’

Edward kreunde, verborg zijn gezicht in een kussen en wilde me weer tegen zich aan trekken.

Maar ik was al klaarwakker, draaide bij hem vandaan en sprong uit bed.

Hij mompelde iets onverstaanbaars en ik dacht even dat hij echt verder wilde slapen, maar toen ging hij toch rechtop zitten. Hij knipperde met zijn ogen, liep op blote voeten naar het raam en trok de gordijnen open.

Zoals ik verwacht had, was het buiten nog donker, maar hier en daar zag ik wat nevelsluiers boven de grond hangen en in de verte verscheen een smalle streep licht boven de muren van Grantham Hill. Het zou een prachtige zonsopkomst worden, nog mooier dan die in Denemarken.

We hadden nog een dag in Kopenhagen doorgebracht en waren pas gisteravond teruggekomen. Vanochtend wilde iedereen – zelfs de koningin – uitslapen, en omdat we niet gezamenlijk zouden ontbijten, had ik Edward overgehaald met me naar de stal te gaan. Maar als ik het volmaakte licht wilde vastleggen, moesten we ons nu wel haasten. Snel liep ik naar de kast en verwisselde mijn slaapshirt voor jeans en een trui.

Edward volgde iets langzamer en leek nog steeds niet goed wakker te zijn. ‘Ik moet wel gek zijn,’ mompelde hij, waarna hij een kus op mijn wang drukte.

‘Het wordt de moeite waard, geloof me.’ Ik stooft de badkamer in, poetste in recordtempo mijn tanden en bond mijn haar in een knotje bijeen. Daarna trok ik de designerjas aan die mijn moeder me uit Duitsland had gestuurd. Om te voorkomen dat iemand uit Edwards familie dacht dat ze zich dat niet konden veroorloven of – erger nog – hen als slechte ouders zag, had ze me ook nog een heel lange winterdas van donkerblauwe wol gestuurd, en om eerlijk te zijn droeg ik die veel liever dan het dure ding van Vinolo-nog-wat. Ik sloeg hem razendsnel om mijn hals en pakte de camera die ik bij de verhuizing naar het paleis van Edward had gekregen.

‘Ik snap niet dat jij ’s morgens vroeg al zo actief kunt zijn.’ Hij geeuwde, schudde zijn hoofd en strikte de veters van zijn boots.

‘Nou ja, met dit licht kun je prachtige foto’s maken,’ zei ik, met mijn hand al op de klink van de deur. ‘Ik bedoel, stel het je eens voor: het is nog licht mistig buiten, de zonnestralen vallen tussen de bomen door, en de paarden ervoor. Wuivende manen, opstuiwend zand en...’ Ik stopte, omdat ik besepte dat ik veel te snel praatte.

Edward grinnikte alleen maar. Hij stond op, kwam naar me toe en pakte mijn hand vast. ‘Ik vind het heerlijk om je zo te zien.’

‘Me hoe te zien?’

Hij deed de deur voor me open en nam me mee de gang op. Pas daar draaide hij me naar zich om en zei: ‘Om je zo gelukkig te zien. Ik vind het heerlijk om je zo gelukkig te zien. En zelfs al moet ik daar

midden in de nacht voor opstaan, dan nog zou ik dat elke dag doen.’ Hij glimlachte en pakte mijn hand steviger vast. ‘Daar heb ik namelijk alles voor over.’

De koninklijke stallen waren duidelijk kleiner dan het trainingscomplex op Caverley Green. Er waren alleen een rij boxen, een buitenbak en een kleine binnenmanege, allemaal binnen de muren van het park. Maar ook al waren er in totaal maar tien paarden ondergebracht – behalve Sparky, Tira en Mariscal nog vijf warmbloeden en de twee pony’s van de koningin – er liep heel wat personeel rond en het geheel had beslist koninklijke flair. De plafonds waren allemaal gepleisterd, de wanden waren bedekt met gemarmerd steen en de binnenmanege had zelfs een eigen loge, vanwaar de koninklijke familie naar de dagelijkse werkzaamheden kon kijken.

Toen Edward en ik het complex bereikten, piepte de zon al boven de horizon uit en leidden Behati en Jenson, de ruiters, twee schimmels naar buiten. Hun hoeven klepperden op de stenen en Behati giechelde zacht. Maar zodra ze ons zag, bleef ze staan en maakte ze een buiging. Jenson deed hetzelfde. ‘Uwe Hoogheid.’

‘Goedemorgen,’ antwoordde Edward glimlachend. ‘Laat je door ons niet storen.’

Ze knikten, iets te ijverig, en ik zag duidelijk dat ze nog wat rechter gingen staan. Door met hun tong te klakken spoorden ze de paarden aan de weg voor ons vrij te maken. Edward schudde zijn hoofd en zuchtte. ‘Ik mis Jeff en Leo,’ zei hij. ‘Die hebben me nog nooit begroet met “Uwe Hoogheid” en Jeff zou er waarschijnlijk zelfs grapjes over maken dat ik er zo netjes bij loop.’